

Motion till riksdagen

1988/89:Jo782

av Larz Johansson (c)

Ersättning för viltskador

I vårt land har vi stora sammanhängande markområden utan nämnvärd bebyggelse och med en unik natur. Denna frikostiga natur försörjer en både artrik och individrik fauna. Vid alltför stor tillväxt av vissa djurslag uppstår dock skador på växande skog och jordbruksgrödor, d.v.s. det vi brukar kalla viltskador.

Främst är det skador förorsakade av älg, kron- och dovhjort men i vissa delar av landet är också skadorna av vildsvin besvärande. Till en del ersätts dessa skador ur den s.k. viltskadefonden. Ersättningsfrågorna regleras genom viltskadeförordningen.

En grundläggande tanke bakom förordningen är att var och en markägare är skyldig att tåla ett visst intrång och en viss skada till följd av förekomsten av vilt. Den som tillika är markägare kan ju också i viss mån påverka skadefrekvensen genom att öka avskjutningen av vilt.

En stor kategori skadelidande som dock har små möjligheter att själva påverka förekomsten av vilt är jordbruksarrendatorerna. Trots detta får dessa, även i de fall de får ersättning för uppkomna viltskador, bära en betydande självrisk. Detta kan inte anses vara skäligt, varför regeringen bör tillse att man i den översyn som nu pågår av ersättningsreglerna särskilt beaktar arrendatorernas ställning.

Vid denna översyn bör också frågan om ersättning för skador förorsakade av vildsvin tas upp. För närvarande finns det inga bestämmelser som reglerar sådana skador, vilket måste anses vara högst otillfredsställande.

Hemställan

Mot denna bakgrund hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om översyn av gällande regler för ersättning för viltskador.

Stockholm den 23 januari 1989

Larz Johansson (c)